

Fiona, Barbie a já na cestě do Santiaga

Od oceánu ke katedrále: můj portugalský Camino příběh



Zkrácená verze

„Pro všechny, kteří cítí, že je něco volá – a ještě přesně neví co.“

www.mariankova.cz

© 2024 Ivana Mariánková. Všechna práva vyhrazena.

Obsah

Co má společného Fiona a Barbie?.....	4
Camino v kostce	5
Pár dní, na které nezapomenu	5
Den 2: Když to úplně ujede (Matosinhos → Aguaçadoura, 36 km).....	5
Den 6: Krizový asfalt (A Guarda → Baiona, 31 km)	6
Den 10: LES, MLHA A ZPÍVÁNÍ V DEŠTI (Pontevedra → Armenteira, 24 km)	7
Den 12: CÍL... A POCIT, ŽE BYCH JEŠTĚ ŠLA (Vilanova de Arousa → Santiago, 32 km + loď).....	8
Co mi portugalské Camino dalo.....	10
1. TĚLO: Umí víc, než si myslíme.....	10
2. HLAVA: Míň hluku, víc vnitřního kompasu	10
3. LIDÉ: Svět je plný laskavosti (a trochu chrápání).....	10
4. PRAXE: Míň věcí, víc svobody	11
5. SRDCE: Je v pořádku chtít něco „jen pro sebe“	11
Pro koho tahle cesta je (a pro koho možná ne).....	12
Pro koho je:	12
Pro koho asi ne:	12
A co dál?	13
O autorce	14

Co má společného Fiona a Barbie?

Na Caminu jsem většinu času byla Fiona – v dešti v zelené pončo pláštěnce, bez make-upu, česaná větrem od oceánu, s nohama v blátě a ponožkami v mokru, ale šťastná jak blecha.

Občas, když vykouklo sluníčko, nastoupila Barbie – růžová sukně, růžové tenisky, sluneční brýle a v hlavě dokola nejlepší pochodová píseň světa „I'm a Barbie girl, in the Barbie world...” (fakt to zkuste, funguje!).

A mezi tím vším jsem byla prostě já. Zjistila jsem, že můžu být Fiona, umím být Barbie a že to všechno jsem pořád já a že jsem takhle úplně v pohodě. 💕💕

Camino ve mně zrálo už pár let. Lákala mě představa jít sama podél oceánu, cítit sůl ve vlasech, vítr v zádech a mít před sebou každý den jen jeden jediný úkol: dojít z bodu A do bodu B po svých. Ne jako dovolená s lovením památek, ale jako pouť – sama s batohem, minimem věcí a maximem prostoru v hlavě.

Potřebovala jsem malý restart. Vypadnout z kolotoče e-mailů, projektů a povinností, trochu si srovnat myšlenky, pustit to, co už mi neslouží, a zjistit, co ve mně ještě pořád žije. Varianta portugalské cesty podél oceánu a přes „spirituální“ odbočku, mi v hlavě seděla už dlouho. Letos (říjen 2022) jsem si řekla: „Tak jo“.

Vyrazila jsem z Porta, sama, s dvacetilitrovým batohem a lehce bolavým kolenem. Šla jsem 12 dní po pobřeží i vnitrozemí, po klasické trase portugalského Camina i po krásné **Variante Espiritual** přes klášter v Armenteire a lodí z Vilanova de Arousa do Padrónu a Santiaga de Compostela.

V nohách jsem nakonec měla asi **315 kilometrů**, s cestou lodí kolem **343**. Do Santiaga jsem nakonec došla společně s improvizovanou česko-polsko-španělsko-italsko-kanadskou skupinkou, ale většinu cesty jsem byla sama se sebou a přesně to jsem potřebovala. 🐼🐼

Camino v kostce

Trasa: Porto → Matosinhos → Aguaçadoura → Castelo do Neiva → Carreço → A Guarda → Baiona → Vigo → Redondela → Pontevedra → Armenteira → Vilanova de Arousa → (lod') → Padrón → Santiago de Compostela

Bonus: výlet autobusem na Finisterre + mezizastávka v Barceloně cestou domů

Doba: 12 dní pěšky + 2 dny v Santiagu a Finisterre + 1 den cesty domů

Vzdálenost: cca 315 km pěšky, 343 km celkem (včetně cesty lodí)

Styl: sólo poutnice, cestou se spontánně vytvořila malá „camino rodina“

Spaní: hlavně albergues (poutnické ubytovny), jednou penzion „za odměnu“

Batoh: 20 litrů, cca 5,6 kg i s vodou + velká ledvinka kolem pasu

Termín: začátek 19. října v Portu, před katedrálou v Santiagu 30. listopadu 2022

Počasí: větrno, občas liják (občas fakt hodně), mlha i krásné španělské slunce.

Pár dní, na které nezapomenu

Celý „velký“ deník má 15 dní – ode „Dne 0“ ještě doma přes finále v Santiagu až po Barcelonu na cestě zpět. Kde ho najdete, je uvedeno v závěru. Tady jsou jen čtyři střípky ze dní, které celé mé putování docela dobře vystihují.

Den 2: Když to úplně ujede (Matosinhos → Aguaçadoura, 36 km)

Původně to měl být docela rozumný den. Okolo 25 km, hezký úsek po dřevěných chodničkách kolem oceánu, romantika jak z prospektu.

Realita: **36 km** (můj osobní rekord)

Večer předtím bylo všechno ubytování v okolí volné. Ráno беру do ruky mobil a všude plno. Takže volám do jediné možnosti – úplně nového albergue o kus dál a je jasno: dneska holt budu muset dojít až **tam**.

Celý den jdu po nádherných dřevěných chodničkách nad pláží. Oceán je neskutečný – vítr žene vlny tak, že u břehu je jen hustá bílá pěna. Romantika to trochu přestává být ve chvíli, kdy přijde liják, já nestihnu včas vytáhnout pláštěnku a promoknu do poslední nitě.

Schovávám se v přístřešku na popelnice, ždímám ponožky a zkouším „hack“, který jsem někde četla: na suché merino ponožky dám igelitáky a pak teprve boty. Spoiler: Ne, nefunguje to. Vydrželo to asi pět minut.

Večeře kus před cílem – houska narvaná steakem, volským okem, šunkou a sýrem. Na talíři vypadá skvěle, v žaludku o dost míň, když s ní máš dojít ještě skoro deset kilometrů a už se stmívá...

Večer v **albergue Aguçadoura** je mi jasné jedno: bolí mě **úplně všechno**. Ale zároveň jsem strašně ráda, že jsem si sáhla na svoje hranice. A trochu je posunula. Slavnostně si slibuju, že přes 30 kilometrů za den už v životě nepůjdu. (*Edit z budoucnosti: cha, cha, cha... samozřejmě že jsem šla. Několikrát. Většinou omylem*).

Tip ze Dne 2:

„Neodmítej první otevřenou kavárnu jen proto, že je „moc brzy“. A nedávej si zabijáckou housku devět kilometrů před cílem. Tvoje nohy i žaludek ti poděkují.“

Den 6: Krizový asfalt (A Guarda → Baiona, 31 km)

Den, kdy máš pocit, že Camino tě testuje, jestli to fakt myslíš vážně.

Celé dopoledne lije. Trasa vede dlouhé úseky po asfaltu, hospody nikde nebo zavřené, vítr ve směru tak akorát na to, aby ti déšť švihal přímo do obličeje a do bot. Pěší mají svůj žlutý pruh na kraji silnice, provoz není velký, ale stejně je to

opruz – žádný výhled, žádný oceán, jen silnice a kapuce, 15 dlouhých kilometrů v dešti po asfaltu. Nesnáším žlutou.

Mám za sebou už pár dní a **achilovky na tvrdém povrchu začínají protestovat**. Každá pauza znamená ztuhnutí svalů, rozcházení bolí, asfalt to celé násobí. Po pár hodinách už nejdu, ale jen tak nějak se přesouvám, noha před nohu, trochu roboticky.

Záchranu přinese po odbočce ze silnice malá otevřená kaplička, možnost schovat se před deštěm, sednout si, chvíli jen poslouchat bubnování kapek, posvačit. Je tu slovenský nápis – přivítání poutníků, připomínka téměř domova. A pak jdu zas.

Posledních pár kilometrů je naštěstí po krásné pěšince přes kopec, mezi trávou a kvetoucími ocúny, kdesi v dálce vidím oceán s ostrovy Cíes, kde jsem před třemi lety byla na dovolené (nádherný mořský národní park!). Vypadá to tu kolem skoro jako na Fatře, vápencové skalky a duše si na chvíli oddychne (tělo nee, ale co už).

V Baioně padám do postele v albergue **Estela do Mar** – nádherné ubytování, je tu povlečení, ručník, fén, možnost praní. Z kulhající trosky se během večera zase stává člověk. Achilovky mažu, chladím mentolovým sprejem, balím do tejpů. A doufám, že se do rána na mě nenaštvou ještě víc, dostaly zabrat.

Tip ze Dne 6:

„Někdy to prostě **krizový den je**. Povol tempo, dopřej si večer lepší ubytování a zkus si připomenout, proč jsi vůbec vyrazil.“

Den 10: LES, MLHA A ZPÍVÁNÍ V DEŠTI (Pontevedra → Armenteira, 24 km)

Ráno v půl deváté a tma jak v pytli (realita podzimního Španělska, cena za světlo večer do 19. hodiny). Ideální čas na to říct si: „*Tak si to ještě trochu ztížíme...*“ a odbočit na **Variante Espiritual**, se kterou bude cesta trvat o den déle.

Cestou míjím nádherný klášter v Poio, staré uličky v Combarru, u cesty samoobslužnou ledničku s nápoji pro poutníky a miskou, ve které v dešťové vodě

plavou eura, kterými poutníci platili. Vyhlídky na kopci nad oceánem, která měla být highlight dne, je utopená v mlze.

Posledních šest kilometrů: **mlha, les, déšť, nikde nikdo**. Všechno mokré, kluzké, únava, ticho. Tak si začnu zpívat. Nahlas. Je to asi moje zatím nejtěžší etapa – fyzicky i psychicky. A zároveň v tom je zvláštní svoboda: nikdo mě nevidí, nikdo nic nechce, jen jdu. Ale poprvé za cestu se i trochu bojím.

Do **Armenteiry** docházím promočená a rozbitá, pláč na krajíčku, ale klášter tady je monumentální a nádherný. Večer se v kostele koná modlitba za poutníky v několika jazycích. Sedím v lavici, poslouchám zvučné hlasy jeptišek a cítím, jak se ve mně něco uklidňuje.

V albergue jsme malá mezinárodní banda: dvě Polky, Němec, Ital, Španěl, Kanadán, Číňanka. Je tu jen jedno ubytování, takže jsme tu všichni, co Espiritual ten den šli. Já pořád „sólo poutnice“, ale už teď vím, že sama nejsem.

Tip z Dne 10:

„Neboj se spirituálních odboček. Často jsou fyzicky náročnější, ale to, co ti dají uvnitř, žádný rovný asfalt nenahradí.“

Den 12: CÍL... A POCIT, ŽE BYCH JEŠTĚ ŠLA (Vilanova de Arousa → Santiago, 32 km + loď)

Finále. Ráno jedu lodí, je to **součást spirituální varianty**. Plujeme po trase, po které podle legendy připlulo tělo sv. Jakuba. Kolem nás pěstírny mušlí, ve vodě spuštěné provazy, které se nechávají obrůst. Vzduch voní solí a něčím starým, posvátným. Kolem řeky vede křížová cesta s nádhernými kamennými kříži.

V Padrónu vystupujeme z lodi kousek od trhu, všude kolem místní specialita – zelené padrónské papričky. Odsud „už jen“ 28 km.

Původně mám domluvené ubytování 7 km před Santiagem, plán byl dojít tam a finále si nechat na ráno. Jenže je tak krásně, že si říkám: **ne, ne, dneska to prostě už dojdu.**

Tvoříme česko-polský tým, s holkama z Polska poslední tři kilometry skoro běžíme. Smějeme se, nadáváme, fotíme, adrenalin lítá do výšek. A pak se najednou před námi otevře náměstí před katedrálou...

Stojím tam, trochu v šoku, hodně dojatá. V nohách **315 km**, v hlavě a srdci plných 12 dní. Všechno se to ve mně mele – déšť, vítr, slunce, bolavé svaly, smích, pivo, tapas, kláštery, oceán, lesy, cizinci, ze kterých jsou najednou přátelé.

Občas jsem po cestě byla za **Barbie v růžové sukýnce a růžových teniskách**.

Většinu času za **Fionu v zelené pláštěnce**. Nakonec jsem to ale byla pořád hlavně já, možná trochu víc „svá“ než na začátku.

Tip z Dne 12:

„Poslední den si nech prostor pro spontánní rozhodnutí. Někdy je lepší dojít až do cíle „na jeden záťah“, než si to rozkouskovat. Srdce většinou ví, jak to má být.“



Co mi portugalské Camino dalo

Mohla bych napsat celou knihu jen o tom, co se ve mně cestou změnilo. Tady aspoň pár největších „aha“.

1. TĚLO: Umí víc, než si myslíme

Měla jsem otejpované koleno rok po operaci menisku, strach z bolesti a únavy a představu, že 25 km denně je sci-fi. Nebylo.

Zjistila jsem, že **únava a bolest nejsou stopka**, ale zpětná vazba: zpomal, dej si pauzu, namaž se, zchlad' to, napij se (případně v úplné nouzi: dej si brufen). Když jsem tělu naslouchala, bylo ochotné jít dál. A mimochodem – batoh pod 6 kilo se dá vlastně nosit docela bez problémů.

2. HLAVA: Míň hluku, víc vnitřního kompasu

Na Caminu máš každý den v zásadě **jeden úkol**: dojít do dalšího bodu, přiblížit se cíli. Všechno ostatní je bonus. V hlavě se udělá místo na myšlenky, které jsi dlouho odkládal, i na úplně obyčejné ticho.

Jako by mi v mozku běžela čistící páska na magnetofon (modří vědí). Reset. Občas vyvstala nějaká otázka, ne vědomě, prostě přišla.

Odpovědi nemám všechny. Ale už vím, že je nenajdu v přeplněném diáři, ale spíš někde mezi oceánem, borovicemi a prašnou cestou pod nohama.

3. LIDÉ: Svět je plný laskavosti (a trochu chrápání)

Pán, který mi v baru udělal razítko do poutnické průkazky z korkového špuntů smočeného ve víně. Paní, která vyšla z domu a donesla mi teplý slaný koláč.

Ubytovatel, který pro nás promočené poslal auto do kavárny.

Polky Anna a Ewelyna, Ital Ignazio, Španěl Pablo, Kanad'an Gabriel – lidi, které bych v běžném životě vůbec nepotkala, se stali mojí malou **camino rodinou**.

A popravdě Pablo i trochu něčím více...

Ano, někteří chrápou. Ano, občas máš pocit, že někdo neví, kdy je čas zavřít pusu. Ale zjistila jsem, že **většina lidí je v jádru vlastně fajn**. Jen v běžném životě na to zkoumání není tolik času.

4. PRAXE: Míň věcí, víc svobody

Camino mě naučilo balit se jinak, a to nejen do batohu. Stačí ti: troje spodáry, pár ponožek, dvě trička, jedny legíny, jedna sukně/kraťasy, jedna mikina, kvalitní pláštěnka, šátek, spacák, malá lékárnička. Zjistila jsem, že čím méně toho mám, tím je život jednodušší a je **lehčí jít dál**. Doslova i obrazně.

5. SRDCE: Je v pořádku chtít něco „jen pro sebe“

Nejela jsem tam, protože bych chtěla mít všechno vyřešené. Spíš naopak. Camino jsem si dlouho nosila v hlavě jako tichý sen – a najednou jsem si řekla říct: **a proč ne teď**. Dalo mi pocit, že je v pořádku chtít **čas pro sebe**, vlastní tempo, vlastní cestu, vlastní pauzy. Že můžu být někdy růžová, někdy zelená, někdy ubrečená, někdy rozchechtaná a pořád je to v pořádku.

A že na konci dne nejde o to, kolik jsem ušla kilometrů, ale jestli si večer můžu říct: „Dneska to fakt stálo za to.“



Pro koho tahle cesta je (a pro koho možná ne)

Pro koho je:

- pro ty, kteří cítí, že potřebují pauzu, nádech, „mezičas“
- pro ty, co chtějí zažít pocit, že stačí jít a svět se postará o zbytek
- pro ty, co se nebojí být chvíli sami se sebou a pak zjistí, že nejsou sami vůbec

Pro koho asi ne:

- pro ty, kteří potřebují mít každý den komfort, přesný plán a jistotu, že nezmoknou
- pro ty, kteří se bojí pustit kontrolu (Camino miluje jemně bořit plány aneb vše je jinak).



A co dál?

Jedna cesta skončila u katedrály v Santiagu. Další začala v momentě, kdy jsem si doma sundala batoh a došlo mi, že kus toho Camina ve mně zůstal a že tohle určitě nebylo mé poslední putování.

Možná tě Camino taky volá. Možná jen slabě. Možná zatím jen v tom, že ti při čtení běží hlavou: „Ty jo... to bych jednou chtěl zkusit.“

Neber to jako návod. Spíš jako pozvánku. Až bude ten správný čas, prostě vezmi batoh, nazuj boty, najdi první žlutou šipku a udělej první krok. Zbytek už ti Camino napoví po cestě samo. 🧭❤️

Tenhle krátký e-book je malá ochutnávka z mé cesty – pár dní, pár momentek, pár tipů. Jestli tě to volá víc do hloubky, na mém webu najdeš i **plnou verzi e-booku „Fiona, Barbie a já na Caminu“**, kde je:

- celý deník **den po dni** (včetně všech výšvihů i průšvihů),
- fakt hoooodně fotek z cesty,
- praktické tipy k balení, ubytování, financím a plánování trasy,
- moje reálné zkušenosti, co bych příště udělala jinak (a co naprosto stejně).

Podrobnou verzi si můžeš koupit přímo přes můj web www.mariankova.cz, kde najdeš i aktuální cenu a detaily. A jestli budeš někdy plánovat vlastní Camino a hodila by se ti podpora „z praxe“, klidně mi napiš na ivana.mariankova@gmail.com.

Buen camino peregrino!

Ať jsou tvoje kroky lehké, batoh snesitelný a srdce otevřené všemu, co se po cestě stane. 🧭✨

♥️ Ivana ♥️

O autorce

Jmenuju se Ivana Mariánková. Vystudovala jsem geologii a hydrogeologii, dnes se pohybuju hlavně ve světě ekologie, projektového řízení a neziskovek, dlouhodobě pracuju na „zelených“ projektech, které propojují krajinu, lidi a dávají mi smysl.

Jsem projektová manažerka, lektorka a koučka. K tomu mi běží paralelní vesmír dětských táborů a interaktivního divadla o klimatické změně, kde se potkává vzdělávání, hravost a péče o planetu.

Miluju cestování, moře a dlouhé pěší trasy, ale užívám si života s rodinou a přáteli i když jsem doma u Ostravy. Jednou jsem holt zaprášená s batohem na zádech, jindy voňavá v šatech na víně nebo v divadle.

Camino bylo dlouho jen tichý sen – a když jsem ho konečně šla, zjistila jsem, že některé cesty nejsou jen o tom „si to odšlapat“, protože ať chceš nebo ne, ony ti pak stejně začnou nenápadně měnit život, a to, jak se na něj díváš.

Stále víc věřím, že méně věcí, víc autenticity a pár dobrých lidí kolem sebe je docela dobrý plán – nejen na Camino, ale i na běžné dny. 🍷





Psáno v říjnu 2024 při plánování dalšího Camina – tentokrát pěšky ze Santiaga až na „konec světa“, do Finisterre.